

CUIUL LUI PEPELEA

Vlad Ardeiaș, Ianuarie 2021

Este posibil să nu putem identifica cu exactitate momentul în care am fost născuți din nou, dar știm că aceasta este o realitate datorită transformării produse de unirea cu spiritul lui Dumnezeu. După acest moment însă, am pornit cu toții în călătoria pe Calea Creștină, una în care am experimentat tot felul de ispite, căderi și biruințe. Însă scopul permanent al fiecărui Creștin este acela de a înainta pe această Cale și a atinge punctul în care va putea experimenta toate făgăduințele lui Dumnezeu.

Deseori suntem frământați de dilema vitezei de înaintare, căutând să înțelegem mai bine motivele care stau în spatele progresului uneori prea lent față de dorințele și așteptările noastre. Desigur, acestea pot fi multiple, însă pe parcursul articolului de față vom studia unul dintre ele.

„Umblați în Duhul și nicidecum nu veți împlini pofta firii pământești.” (Galateni 5:16 KJV).

Acesta este unul dintre multiplele versete din Scriptură care ne confirmă faptul că în dinamica umblării Creștine, alegerile zilnice, oricât de mici ar părea, joacă un rol determinant. Umblarea zilnică, căci în fiecare zi suntem chemați, de cu zori, să pășim pe Calea care ne-a fost deschisă în față.

Un răspuns uimitor

Istoria succesului băiețandruului David în fața războinicului Goliat a devenit proverbială chiar și printre cei care nu sunt religioși. Există ceva absolut fascinant în această istorie, dincolo de finalul neașteptat, de biruința incredibilă și de efectul pe care aceasta l-a avut asupra ambelor armate: elementul care a stat la baza succesului băiețandruului David.

Desigur, „Credința!” vor spune mulți pe bună dreptate, însă există un aspect practic al acestei credințe. Încrederea aceea a lui David în Dumnezeu care l-a determinat să ia o asemenea decizie nu este un simplu concept mental sau un sentiment de moment, nu! Atât rațiunea cât și sentimentele ar fi făcut pe oricine să se întoarcă și să fugă îngrozit din fața uriașului. Iar motivul pentru care am ales această istorie pentru subiectul de față este tocmai faptul că deseori ne simțim nu ca David, ci mai degrabă ca unul dintre soldații regelui Saul atât în fața firii pământești cât și în fața demonilor, cu toate că nu pe drept cuvânt.

Așadar, cum se face că, din toată oștirea de soldați evrei, mulți dintre ei cu experiență în luptă, numai copilul David s-a avântat în fața uriașului? Dintre miile de bărbați înarmați, nu s-a mai găsit nici măcar unul care să se simtă suficient de puternic și să fie suficient de credincios, care să-și amintească de experiențele trecute cu Dumnezeu și care să accepte provocarea blasfemiatorului, ridicând astfel ocară aruncată de acesta asupra întregului popor și asupra lui Dumnezeu?

Ei bine, tocmai faptul că nimeni altcineva nu a putut face asta, dovedește că atitudinea lui David nu a fost rezultatul întâmplării, a unei decizii de moment, a unui eroism milităresc, nu! În final, băiatul era un simplu păstor fără nicio experiență în arta războiului.

Reacția lui a fost determinată de altceva din spate, de ceva pe nimeni până atunci nu mai văzuse.

Cuprins:

Demascat

Pag. 5

Refuzul zilnic

„filisteanul din Gat, numit Goliat, a înaintat între cele două oștiri, ieșind afară din șirurile filistenilor. A rostit aceleași cuvinte ca mai înainte, și David le-a auzit. La vederea acestui om, toți cei din Israel au fugit dinaintea lui și i-a apucat o mare frică. David a zis oamenilor de lângă el: „Ce se va face acelaia care va omori pe filisteanul acesta și va lua ocară de asupra lui Israel? Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?” (1 Samuel 17:23-26).

Motivul pentru care această scenă care se repetase zile la rândul a fost redată în detaliu aici nu este atitudinea și provocarea lui Goliat, ci mai degrabă atitudinea lui David. În timp ce toți soldații tremurau în fiecare zi în fața provocării uriașului, David nu numai că nu a ezitat în răspunsul lui, dar există un element care transpare imediat din cuvintele sale, din întreaga lui atitudine din acea zi, iar acel element este natura!ea!

Totul a fost atât de real, atât de autentic, atât de puternic, încât soldații din jurul lui au fost uimiți. Nu, nu l-au tratat cu indiferență crezând că au de-a face cu teribilismele unui adolescent și asta pentru că au văzut realitatea din cuvintele și atitudinea absolut naturală a lui David. Din acest motiv, au decis imediat să-l ducă înaintea regelui Saul:

„Când s-au auzit cuvintele rostite de David, au fost spuse înaintea lui Saul, care a trimis să-l caute. David a zis lui Saul: „Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el.” (1 Samuel 17:23-26).

Atitudinea lui David a fost aceeași: cu o naturalețe debordantă, explică tuturor faptul că nu este absolut nimic deosebit în decizia lui, ci totul este normal.

Din cuvintele sale transpare clar faptul că pentru el nu a necesitat un efort al curajului pentru a înainta pe câmpul de bătaie, în ciuda faptului că avea numai cu câteva pietre în buzunar. El se exprimă de parcă totul este de la sine înțeles!

Contrastul este exprimat de regele Saul. Acesta a fost cu adevărat impresionat de sinceritatea evidentă a copilului, motiv pentru care nu l-a alungat dinaintea lui, ci i-a răspuns așa cum probabil fiecare dintre noi am fi făcut-o:

„Nu poți să te duci să te bați cu filisteanul acesta, căci tu ești un copil, și el este un om războinic din tinerețea lui.” (1 Samuel 17:23-26).

Spre deosebire de atitudinea lui David, exact la polul opus găsim atitudinea lui Saul: NU este normal să te bați cu el! Desigur, dacă n-am cunoaște finalul istoriei, cu toții i-am fi spus același lucru lui David, îndemnându-l probabil la prudență, avertizându-l poate să nu-L ispitească pe Domnul.

Dar de ce? De unde vine această atitudine? Desigur, regele Saul se uita la ceea ce putea vedea: un copil andru inocent, care, în naivitatea lui este gata să lupte împotriva celui mai temut războinic existent. Normal că nu se poate bate cu el.

David îi răspunde însă regelui, iar răspunsul lui, argumentul prezentat de David ne descoperă cheia succesului său, secretul din spatele acelei instinctive și naturale alegeri:

„David a zis lui Saul: „Robul tău păștea oile tatălui său. Și, când un leu sau un urs venea să-mi ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram. Așa a doborât robul tău leul și ursul, și cu filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca și cu unul din ei, căci a ocărât oștirea Dumnezeului celui viu.” (1 Samuel 17:23-26).

Așadar, ceea ce a determinat acea atitudine spontană, absolut naturală, a fost umblarea zilnică a lui David cu Dumnezeu, în mod deosebit un aspect vital al acesteia:

David îi povestește regelui Saul aventurile lui cu ursul și cu leul, biruințele asupra lor, accentuând însă determinarea lui de a nu lăsa niciun animal de pradă să-i răpească nimic, nici măcar cel mai mic miel din cele ce Dumnezeu îi dăduse. La o privire superficială poate că ni se pare normal ce a făcut el, însă care păstor merge să se lupte cu un leu sau cu un urs pentru o simplă oaie? Oricine ar evalua mai întâi raportul forțelor, șansele de reușită și prețul pentru siguranța personală. Până la urmă, ce este o oaie în comparație cu propria viață?

Nu și David! El a fost determinat să nu cedeze absolut nimic din ceea ce-i fusese încredințat în mâinile dușmanului, știind că Dumnezeu este Cel care-l susține.

„David a mai zis: „Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean.” Și Saul a zis lui David: „Du-te și Domnul să fie cu tine!” (1 Samuel 17:23-26).

Scriptura ne oferă dialogul dintre David și Saul tocmai pentru a ne descoperi secretul biruinței lui David, izvorul naturaleții răspunsului pe care nici cel mai viteaz soldat în armata regelui Saul nu l-a putut da.

Un astfel de erou nu se naște peste noapte, o astfel de atitudine nu este întâmplătoare și o astfel de biruință nu se obține prin noroc; nu! Acest David pe care-l admirăm de fiecare dată când ne amintim de această istorie a fost format de-a lungul anilor prin încercările de zi cu zi.

Secretul

Care a fost secretul lui David? Ce element din umblarea lui zilnică cu Dumnezeu a determinat acea atitudine naturală în fața unui pericol mortal? David a spus: „Când venea leul pentru a cere tribut, eu nu i l-am dat!” Indiferent de câte ori a venit, indiferent de frecvența cu care era atacat, indiferent de cât de mic era tributul cerut, indiferent de cantitatea pretinsă, oi, oaie sau miel, David nu a cedat acestei presiuni.

„Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile.” (Cântarea Cântărilor 2:15).

Să nu lăsăm imaginația alimentată de filmele hollywood-iene să ne înșele: realitatea este că nici unul dintre noi nu va avea curajul de a-l înfrunța pe Goliat dacă ne-am obișnuit să plătim tribut ursului și leului care ne dă târcoale în permanență.

Care sunt vulpile mici despre care vorbește Solomon în pasajul de mai sus? Plătim noi vreun tribut leului? Nu contează regularitatea cu care tributul este plătit și nici valoarea sau dimensiunea tributului; principiul este același. Ideea din spatele consimțământului de a plăti tribut este AUTORITATEA. Cel care plătește tribut recunoaște prin chiar acest act că cel care primește tributul din mâna lui are autoritate asupra sa.

Chiar și istoria țării noastre ne învață acest lucru. Poarta își impunea practic autoritatea asupra Țării Românești prin plata tributului. Atât timp cât autoritatea care guverna țara era de acord să plătească tribut, întreaga națiune era supusă celui care primea tributul.

Calea de salvare

Există o singură cale de a scăpa de acest viciu, iar pentru a o afla, vă invit să ne reamintim de unul dintre episoadele memorabile din istoria lui Ezechia.

Ezechia avea 25 de ani când a fost întronat rege a lui Iuda. El a fost determinat să se îndrepte nu numai pe sine, ci întregul lui regat către Dumnezeu. Acest plan a vizat două aspecte: reformă interioară și reformă exterioară.

După ce a făcut reformă religioasă în Iuda și a îndepărtat inclusiv șarpele din pustie pe care evreii îl numiseră Nehuștan și pe care-l transformaseră într-un idol, Ezechia s-a revotat împotriva stăpânirii exterioare într-o manieră simplă:

„El s-a răsculat împotriva regelui Asiriei și a refuzat să-i mai plătească tribut.” (2 Regi 18:7 Living Bible).

Desigur, așa cum era de așteptat, acest refuz a fost urmat de o serie de amenințări din partea regelui Asiriei care avea o armată net superioară celei a lui Ezechia.

Atunci a început adevărata luptă, lupta interioară: frica, groaza, îndoiala. Tânărul rege se întreba dacă gestul lui nu fusese cumva necugetat, dacă nu se pripise în fața acestei amenințări.

Dar Ezechia, încurajat de profetul Isaia, biruiește frica, se încrede în Dumnezeu, iar rezultatul a fost cu adevărat uimitor:

„În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și, când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte. Atunci, Sanherib, împăratul Asiriei, și-a ridicat tabăra, a plecat și s-a întors și a locuit la Ninive.” (2 Regi 19:35, 36).

Revolta împotriva forțelor dominatoare nu se poate face decât prin refuzul de a le mai recunoaște autoritatea iar acest refuz nu se poate materializa decât într-o singură manieră: prin încetarea de a mai plăti tributul impus cu forța.

Pentru a avea o relație sănătoasă cu Dumnezeu, pentru ca Acesta să poată lucra pentru și prin noi în mod nestingherit, pentru a putea birui orice urs, lup sau leu, pentru a putea face față oricărei provocări, trebuie mai întâi ruptă orice legătură de autoritate cu dușmanul! În ce măsură? Cu ce preț?

„Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, tai-o ... Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; ... Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. Pentru că fiecare om va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare.” (Marcu 9:43-49).

Cuvintele lui Isus sunt categorice iar tabloul descris de El este de-a dreptul înfricoșător. Realitatea este însă că nu există Creștin care să nu fie încercat. Iar ceea ce va decide soarta în conflictul personal final sunt încercările mici de fiecare zi, obiceiurile formate fie prin a ceda câte o oaie dușmanului deseori cu gândul că „Eh, e numai o oaie!”, sau de a ne împotrivi chiar și pentru un fir de ață, știind că cel mai mic tribut plătit unei stăpâniri reprezintă recunoașterea autorității sale asupra noastră. Nu dimensiunea sau valoarea tributului contează și nici frecvența cu care acesta este plătit, ci faptul în sine: prin plata tributului este recunoscută autoritatea celui care primește tributul motiv pentru care el o exercită în mod practic în fiecare zi.

Succesul sau eșecul final este decis azi, înainte ca finalul să vină.

Unde este puterea?

„Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma.” (Luca 10:19).

Afirmam la începutul articolului că fiecare Creștin este preocupat de faptul că nu reușim să ne însușim toate promisiunile lui Dumnezeu, că acestea nu se împlinesc în viețile noastre. De ani de zile ne întrebăm: „Unde este această putere, unde este această autoritate? De ce nu o vedem manifestându-se?” Ei bine, trebuie să ne amintim cum funcționează autoritatea.

Satan I-a spus pe bună dreptate Domnului Isus:

„Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc.” (Luca 4:6).

Această autoritate i-a fost oferită lui Adam de către Dumnezeu Însuși, dar în momentul în care Adam a decis să plătească tribut unei alte puteri prin ascultare, autoritatea a fost cedată de asemenea pentru că în realitate asta este ceea ce plata tributului reprezintă: renunțarea la suveranitate și autoritate în favoarea unei alte părți. Acesta este motivul pentru care Satan i-a putut oferi această autoritate Domnului Isus.

Domnul Isus nu a acceptat propunerea lui Satan, însă El a câștigat această autoritate prin moartea și învierea Sa, iar după proslăvirea Lui în ceruri, a fost făcut următorul anunț:

„Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apocalipsa 12:10).

Mântuirea, autoritatea și împărăția Dumnezeului nostru au venit într-adevăr: au fost recuperate de Mântuitorul prin zdrobirea autorității lui Satan, dar cine să le primească? Realitatea este că nimeni nu poate avea și deci nu poate exercita autoritatea divină atât timp cât, prin tributul care este în continuare oferit către cealaltă autoritate adversă, oricare, oricât și oricând ar fi acesta plătit, omul este supus în continuare autorității sale. Prin acest tribut plătit constant forțelor întinericului prin obiceiuri sau practici care nu își au originea în Dumnezeu, Creștinul pierde dreptul deplin care i-a fost dat de a exercita autoritatea divină, bucurându-se numai de jumătăți de măsură.

Cuiul lui Pepelea

Într-un basm, după care s-a inspirat și Vasile Alecsandri pentru piesa de teatru „Sânziana și Pepelea”, eroul pe nume Pepelea, după mai multe peripeții, izbuteste să se însoare cu o domnișă frumoasă foc, în pofida bogaților săi rivali.

Cât privește celebrul său cui, se spune că Pepelea, de prea multă sărăcie, s-a hotărât să-și vândă arătoasa casă pe care o moștenise de la părinți. Zis și făcut. S-a învoit cu un bogătan din sat care pusese demult ochii pe casă, să i-o dea, dar cu condiția să-și păstreze dreptul asupra unui cui din perete, pe care, zicea Pepelea, îl bătuse acolo un strămoș de-al lui.

Crezând că a dat de un chilipir, bogătanul s-a învoit și au întărit târgul cu un hrisov. Numai că, încă din prima zi, Pepelea intra în casă de câteva ori, ba să-și pună căciula în cui, ba să și-o ia, ba să agațe o traistă, apoi venea să și-o ia, și tot așa, până când i se acrise cumpărătorului.

Într-o zi, flăcăul și-a pus în cui o desagă plină cu felurite merinde: ceapă, brânză, slănină, usturoi, niște murături, și n-a mai venit. A trecut mai mult de o săptămână și cei ai casei au simțit o duhoare de-ți muta nările din loc, așa că s-au mutat și ei într-alt sat ca să nu-i mai râdă cei care știau ce se întâmplase. Astfel, Pepelea a rămas și cu casa și cu banii luați pe ea!

Principiul este același al autorității. Scriptura ne avertizează:

„Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” (1 Petru 5:8), iar modul prin care face asta este prin exercitarea autorității.

Dacă mai există chiar și numai un singur cui de-al lui Satan în casa ta, cheamă-L azi pe Isus să-l scoată și să-l arunce afară: El a câștigat autoritatea de a face acest lucru, însă nu o va face cu forța! Isus stă la ușă și așteaptă să-L inviți să rupă orice autoritate a întunericului.

Atunci și numai atunci vom intra în posesia autorității care ne-a fost oferită și ne vom putea bucura de o biruință deplină în fiecare provocare, indiferent cât de mică sau cât de mare ar fi aceasta.

DEMASCAT

Imad Awde

Acum, desigur, suntem mântuiți numai prin credință, dar credința care mântuie nu este niciodată singură, ci este mereu însoțită de o schimbare. Nu suntem mântuiți prin credință și fapte, ci prin credința care lucrează. Solia neprihăririi prin credință nu anulează faptele credinței, ci faptele legii. Este o mare diferență între faptele legii și faptele credinței. Primele reprezintă sursa neprihăririi omului, în timp ce celelalte roada neprihăririi lui Dumnezeu.

Însă, revenind la subiectul nostru, neprihănirea prin credință este expresia folosită în legătură cu neprihănirea pe care o primesc prin simpla credință în Isus și prin a-L accepta pe El ca Domnul și Mântuitorul nostru.

Observați ce a scris Pavel filipenilor:

„și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință.” (Filipeni 3:9).

Este neprihănirea care vine de la Dumnezeu prin credință, nu ca rezultat al faptului că eu păzesc legea, ci în urma faptului că eu cred în Isus. Aceasta este învățătura biblică a neprihăririi prin credință. Foarte simplă, dar foarte adevărată și eliberatoare.

Când am auzit solia neprihăririi prin credință, prima mea întrebare a fost: „De ce? Cum este posibil să primesc neprihănirea lui Dumnezeu numai crezând în Fiul Său?”

Până când nu am înțeles adevărul despre Dumnezeu și Fiul Său, în mod deosebit despre identitatea spiritului sfânt, neprihănirea prin credință nu a fost decât o simplă teorie în mintea mea. Am acceptat-o fără a o înțelege. Însă, când am înțeles ceea ce spune Biblia despre spiritul sfânt, am înțeles implicațiile profunde ale neprihăririi prin credință. Am fost capabil să-L preamăresc pe Dumnezeu din adâncul inimii și minții mele pentru minunatul Său plan de mântuire.

Ce este neprihănirea? Te-ai gândit vreodată la asta? Dacă neprihănirea pe care o primi prin credință nu se bazează pe supunerea față de lege, atunci ce este? Evident, nu se poate referi la faptele mele. Da, faptele neprihănite vor fi rodul unei neprihăniri interioare; însă acum vrem să aflăm rădăcina sau sursa acesteia.

De-a lungul anilor am întâlnit trei moduri de înțelegere a neprihănirii lui Dumnezeu.

Faptele: unii interpretează neprihănirea lui Dumnezeu ca fiind fapte neprihănite. Atenția este îndreptată spre fapte; supunerea față de lege. Atenția este asupra a ceea ce trebuie și asupra a ceea ce nu trebuie să fac. Îți determini poziția față de Dumnezeu potrivit supunerii.

O schimbare în cărțile din ceruri: unii înțeleg neprihănirea lui Dumnezeu ca fiind o simplă modificare în cărțile lui Dumnezeu din ceruri. A schimbare în mintea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcătosul. Înainte de a-L accepta pe Isus, Dumnezeu l-a văzut pe om ca fiind păcătos, după care Dumnezeu îl vede ca fiind neprihănit. Accentul se pune pe schimbarea din cărțile cerești, nu pe schimbarea vieții.

O Persoană: există un sâmbure de adevăr în aceste două idei anterioare, dar ambele ratează adevărul. Am ajuns să înțeleg că această neprihănire se referă la o Persoană. Nu este o faptă neprihănită, nici o modificare în scripte. Neprihănirea lui Dumnezeu oferită nouă prin credință se găsește într-o Persoană pentru că este natura Lui. Da, va rezulta în fapte neprihănite, dar nu se găsește în faptele neprihănite.

Poate cineva fi sfânt despărțit de Dumnezeu? Desigur, răspunsul este nu. Dar de ce nu? Deoarece neprihănirea este un atribut care-I aparține numai lui Dumnezeu, de vreme ce fără Dumnezeu nu poți trăi în neprihănire. Același lucru este valabil și în ceea ce privește neprihănirea. Neprihănirea este un atribut al lui Dumnezeu (Matei 19:16, 17; 1 Ioan 1:5; Psalmii 119:137, 142). Fără Dumnezeu, nu putem fi neprihăniți. Sfințirea și neprihănirea sunt atribute găsite numai în Dumnezeu pentru că ele reprezintă natura Lui. În ceea ce privește rasa umană, singura cale prin care putem deveni părtași de natura lui Dumnezeu este prin Hristos (Ioan 14:6). De aceea, neprihănirea este găsită într-o Persoană, nu în fapte.

Revenind, ce este neprihănirea? Iată câteva versete de considerat:

„Iată vin zile”, zice Domnul, „când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: ‘DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ!’” (Ieremia 23:5, 6).

„Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare...” (1 Corinteni 1:30).

Aceste versete mărturisesc că Domnul Însuși este Neprihănirea noastră. Isus Însuși „este făcut” pentru noi neprihănire. Numele Lui este „Odrasla neprihănită”. Dumnezeu a spus „... neprihănire care le vine de la Mine” (Isaia 54:17 - KJV).

De asemenea, observați ce a spus Pavel:

„Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință; pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire...” (Romani 9:30 - 32).

De ce neamurile, spre deosebire de evrei, au obținut această neprihănire? Ce spune Pavel? Neamurile nu s-au încrezut în propriile lor fapte, ci în Dumnezeu și L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal. Evreii L-au respins pe Isus și s-au încrezut în propriile lor eforturi. Neprihănirea se găsește în Isus. Dacă-L ai pe Isus, ai neprihănirea lui Dumnezeu; dacă nu-L ai pe El, nu ai această neprihănire.

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21. Vezi și Romani 8:1-4).

Noi suntem făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos. În Hristos se găsește această neprihănire. El a fost făcut neprihănire pentru noi. Cu alte cuvinte, neprihănirea pe care o primim prin credință, sau neprihănirea prin care suntem mântuiți, se găsește în viața lui Isus Hristos Însuși. Observați ce spune Biblia:

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Suntem mântuiți și îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, suntem făcuți neprihăniți primind viața lui Hristos. Mântuirea și neprihănirea sunt găsite în Isus Hristos. *„Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5:12).*

Aceasta este esența neprihănirii prin credință. Atunci când un păcătos se pocăiește și-L acceptă pe Isus ca Mântuitor personal, Dumnezeu îi împărtășește spiritul sau viața Fiului Său (Galateni 4:6; Fapte 3:26).

De aceea Biblia spune:

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” (2 Corinteni 4:10, 11).

Fundamentul soliei neprihănirii prin credință se găsește în locuirea lui Hristos în noi. Singurul motiv pentru care devenim neprihăniți este pentru că ne împărtășim de natura divină sau neprihănită a lui Dumnezeu prin primirea vieții lui Isus Hristos.

Observați ce spune Biblia:

„Hristos în voi, nădejdea slavei...” (Coloseni 1:26, 27).

„... Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.” (1 Ioan 4:4).

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

„așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie puse în dragoste” (Efeseni 3:17).

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5).

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.” (Romani 8:10).

Aș dori să revin la primul verset din acest capitol: *„Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.” (1 Corinteni 6:17).* Cu alte cuvinte, atunci când un păcătos se pocăiește, el își schimbă viața cu cea a lui Hristos ceea ce înseamnă că el primește natura, neprihănirea și sfințirea lui Hristos. Viața lui Hristos este miezul soliei neprihănirii prin credință. Este schimbarea vieții cu o alta, nu o modificare a vieții celei vechi.

De aceea, neprihănirea se găsește într-o Persoană, în Isus Hristos; nu este vorba numai despre a face ce este drept, ci a fi drept. Iar a fi drept ține de spiritul nostru, de lăuntru nostru. Se referă la ceea ce suntem în interior. Când o persoană primește cu adevărat neprihănirea lui Dumnezeu prin credință, viața ei se va schimba. Schimbarea vine mereu după convertire pentru că nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. (Galateni 2:20).

Dragă cititorule, asta înseamnă că solia neprihănirii prin credință este bazată pe acceptarea fiecăruia dintre noi a vieții lui Hristos: Persoana Divină, care este Hristos Însuși.

Toate acestea sunt corelate cu o înțelegere corectă a identității spiritului sfânt. Înțelegerea adevăratei identități a spiritului sfânt care este viața lui Hristos, ne ajută să înțelegem cu să devenim un singur duh cu El. Devenim un singur duh cu El atunci când primim chiar viața Lui.

Evangelia este despre restaurarea vieții. Biblia ne spune că această viață se găsește în Fiul Său și că noi o primim prin faptul că primim Spiritul Său. Ioan ne spune:

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5:11-13).

Prin doctrina trinității, Hristos răpit de la credincios; în loc de a primi viața Lui, el primește o altă persoană / ființă numită „Dumnezeu spiritul sfânt.” Acesta este un atac direct asupra fundamentului soliei neprihănirii prin credință. Primim neprihănirea primindu-L pe Isus, nu o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt” care nu a experimentat niciodată natura umană și care nu a fost niciodată ispitit și nu a biruit niciodată ispita.

După ce am înțeles adevărata identitate a spiritului sfânt, solia neprihănirii prin credință devine o realitate pentru mine. Ea subliniază ce a făcut Hristos și ce continuă El să facă pentru mine; astfel ea-L preamărește pe Hristos în mintea mea. Dintr-o dată, cuvintele lui Pavel „*sunteți desăvârșiți în El*” devin lumina experienței mele în El (Coloseni 2:10).

Într-adevăr, Isus este totul pentru mine: viața mea, bucuria mea, absolut totul.

Cum mi-a schimbat viața

Convingerea mea este că dacă o învățătură nu are un impact practic în viața mea, aproape că și pierde relevanța pentru mine. Știind că nu sunt singurul care gândește astfel, am decis să includ în această carte și acest capitol.

De ce cred că este important să studiem acest subiect în profunzime? Ce a făcut acest adevăr pentru mine? Cum mi-a schimbat umblarea cu Dumnezeu? De când am acceptat acest adevăr, am observat câteva schimbări în ceea ce privește modul în care mă raportez la Dumnezeu. Iată câteva din ele:

1. Adevărul despre Dumnezeu și Fiul Său a mărit iubirea mea pentru Ei Amândoi.

Înțelegând calitatea de Fiu a lui Isus a amplificat ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine și cât de mult m-a iubit. Ca tată a trei băieți, știu ce simte un tată pentru fiul lui. Prima dată când am citit istoria lui Avraam care l-a sacrificat pe fiul său, inima mi-a fost sfâșiată de emoție. „Cum a putut?”, m-am întrebat.

Da tată, cunosc dragostea pe care un părinte o are pentru copilul său. Fiecare părinte înțelege asta. Dumnezeu le-a vorbit oamenilor atunci când l-a inspirat pe Ioan să scrie următoarele cuvinte:

„*Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.*” (1 Ioan 4:9).

Dumnezeu a ales să-Și manifeste dragostea pentru tine și pentru mine prin faptul că L-a dat pe Fiul Său. El a fost Cel care a insuflat această dragoste părintească în inimile noastre. De ce a făcut asta? Credeți că are vreo legătură cu înțelegerea planului de mântuire?

Când l-am adus acasă de la spital pe primul meu fiu, Daniel, am fost cel mai mândru și fericit tatăl de pe pământ. În acea seară am îngenuncheat lângă pat și atunci mi-a venit gândul că asta este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine. Așadar, m-am rugat astfel: „Tată, vreau să experimentez propria Ta experiență. Ajută-mă să înțeleg ce s-a întâmplat lui Isus pe cruce, gândindu-mă la Fiul meu.” Nu voi uita niciodată acea experiență. Nu am putut suporta acel sentiment pentru mai mult de cinci secunde. Am dat din cap și am spus: „Îmi pare rău, Tată, dar nu pot.”

Dumnezeu a avut cu adevărat un Fiu; El m-a iubit cu adevărat atât de mult încât a fost dispus să-L riște pe preaiubitul Lui Fiu pentru a-mi asigura mie mântuirea. El L-a dat cu adevărat pe singurul Lui Fiu născut pentru ca eu să pot trăi. Un Tată adevărat a dar un Fiu adevărat. Nu este o metaforă sau un joc de roluri. A fost o realitate. Această dragoste merită acceptată; o dragoste pentru care merită să mori și, mai mult, o dragoste pentru care merită să trăiești.

Când am înțeles acest adevăr, mi s-a descoperit dragostea lui Dumnezeu pentru mine într-o manieră care este dincolo de cuvinte. Mi-a atins inima într-un mod practic. Credeam că-L iubesc pe Dumnezeu, dar când am înțeles acest adevăr și am contemplat realitatea sa, dragostea mea pentru El a crescut mult. Mai mult decât atât, dragostea Lui a devenit o realitate care nu poate fi pusă sub semnul întrebării.

Este o minune că Ioan a scris:

„*Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?*” (1 Ioan 5:5).

Asta nu este numai teologie. Este manifestarea curată a dragostei lui Dumnezeu. Realizarea dimensiunii dragostei lui Dumnezeu prin înțelegerea calității de Fiu a lui Isus, dă naștere la dragoste pentru Dumnezeu în inimile noastre. Biblia spune că „*Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.*” (1 Ioan 4:19).

Cu cât înțelegerea dragostei lui Dumnezeu este mai profundă, cu atât mai mare este răspunsul din partea inimii noastre. Și cu cât este mai mare dragostea mea pentru El, cu atât mai deplină va fi predarea mea în mâinile Lui.

A influențat asigurarea mântuirii și a încrederii în El.

Înțelegerea adevărului despre Dumnezeu a crescut încrederea mea în Dumnezeu și în Fiul Său. Pe tot parcursul experienței mele Creștine, am discutat cu mulți Creștini din diverse denominațiuni ci am cunoscut oameni care au pace în Dumnezeu dar și alții care sunt îngrijorați în ceea ce privește mântuirea personală.

Eu nu m-am îngrijorat de mântuirea mea căci am avut încredere în Dumnezeu. Dar uneori eram nesigur. De când am aflat adevărul despre Dumnezeu, înțeleg jertfa pe care a făcut-o Dumnezeu prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său real alături de minunatul adevăr al faptului că Isus locuiește în mine. Dragostea mea pentru Dumnezeu a crescut de patru ori. Creșterea încrederii și pacea în Dumnezeu sunt uimitoare. Pavel a spus:

„... nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12).

Pavel avea o mare încredere în Hristos. A fost un timp în care m-am întrebat cum aș putea și eu să am o asemenea încredere. Acum nu mă mai întreb. Acum știu și sunt convins că Dumnezeu poate să păstreze ceea ce I-am încredințat. Cum aș putea să mă îndoiesc de Cineva care m-a iubit atât de mult?

Într-adevăr, *„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”* (Romani 8:32).

Siguranța mea, certitudinea pe care o am, speranța pentru mântuire și viață veșnică se găsește în dragostea și mila lui Dumnezeu. Cu atâta dragoste arătată pentru mine, cum mi-aș putea pierde încredere? El este Tatăl meu; mă iubește la fel de mult pe cât Îl iubește pe Fiul Său Isus. Pentru mine asta nu este numai teologie, ci realitatea pentru că știu cât de mult îmi iubesc copiii; mi-aș da viața pentru ei.

Și totuși, Dumnezeu Tatăl a fost dispus să-L vadă pe Singurul Lui Fiu născut murind pe un lemn. El a fost dispus să se despartă de propriul Său Fiu în cea mai cumplită încercare prin care Acesta a trecut, a fost dispus să-L părăsească numai pentru a mă salva pe mine, numai pentru a-mi oferi o nouă șansă de a fi una cu El din nou. Asta nu a fost un teatru, o metaforă, ci un Tată real care L-a dat pe Fiul Lui real, numai pentru mine!

Încrederea și siguranța mea în Dumnezeu au crescut ca niciodată înainte. Sunt mai mult decât convins că El poate să-mi păstreze viața, sufletul pe care I le-am încredințat. Acum pot spune împreună cu Pavel că *„dragostea lui Hristos ne constrânge”* (2 Corinteni 5:14 - KJV).

Mi-a influențat rugăciunea.

Isus i-a spus cărturarului: *„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu ... toată mintea ta...”* (Marcu 12:30 - KJV). I-a spus femeii de la fântână *„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.”* (Ioan 4:23).

Înainte de a înțelege acest adevăr, mă rugam lui „Dumnezeu”, dar în mintea mea nu eram sigur cu cine vorbeam. Mulți Creștini se roagă Lui „Dumnezeu” fără a ști Cine este El. Poți auzi asta în rugăciunile și discuțiile lor. Și eu am fost odată unul dintre ei.

După ce am înțeles acest adevăr, în mod subconștient, rugăciunile mele au devenit mai directe. Pot vorbi cu Dumnezeu Tatăl și cu Isus, Fiul Lui, înțelegând că vorbesc cu persoane reale. Pot avea o relație cu Dumnezeu și cu Fiul Lui, știind că sunt făcut după chipul Lor.

Recent, o persoană împreună cu care obișnuiesc să mă rog, m-a rugat să-i împărtășesc ceea ce cred eu despre Dumnezeu și despre Fiul Lui. Am făcut lucrul acesta și, după câteva zile, mi-am dat seama din rugăciunea lui că acest adevăr a făcut ceva pentru el. Rugăciunile lui a devenit mai directe. Felul în care a început să I se adreseze lui Dumnezeu a început să fie mai personal.

Am văzut efectul acestui adevăr în rugăciunea mea și în rugăciunile altora. De aceea Isus ne încurajează să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, puterea și MINTEA sau înțelegerea (Marcu 12:30, 33).

A influențat modul în care înțeleg neprihănirea prin credință.

După cum am menționat într-un capitol anterior, solia neprihănirii prin credință a devenit o realitate pentru mine după ce am înțeles identitatea spiritului sfânt. Biblia spune că Hristos în

mine este nădejdea slavei. Am fost răstignit cu Hristos și El trăiește în mine. Spune că Dumnezeu mi-a dat viața veșnică și că această viață este în Fiul Lui. Și mai spune că cel care are Fiul, are viața.

Nimic din toate acestea nu erau literalmente posibile cu înțelegerea mea anterioară pentru că acea doctrină L-a luat pe Isus de la mine și L-a înlocuit cu o altă persoană numită Dumnezeu spiritul sfânt. Însă, când am înțeles învățătura biblică că spiritul sfânt este viața lui Hristos, Hristos Însuși fără o formă fizică, totul a căpătat sens. Am înțeles această realitate și că dacă Hristos este în mine, sunt neprihănit și mântuit pentru că dețin viața Lui biruitoare, neprihănirea și viața veșnică sunt în mine. Am înțeles că neprihănirea prin credință nu este numai o expresie teoretică sau un adevăr lipsit de practică, ci o realitate care a luat ființă când L-am primit pe Isus în viața mea.

Isus este cu adevărat în mine. Eu dețin viața și neprihănirea Lui pentru că-L am pe El. Cred lucrul acesta și-l primesc prin credință, așa cum spune Scriptura. Ce realitate uimitoare!

5. Mi-a influențat înțelegerea despre cea mai mare amăgire a lui Satan.

Biblia spune că „*toată omenirea se va mira după fiară*” și că aceștia vor sfârși prin a se închina balaurului care este numit diavolul și Satan. (Apocalipsa 13:3, 4).

V-ați gândit vreodată la asta? Cei care se miră după fiară sunt numiți „*toată lumea*”. Numărul lor este atât de mare încât lui Ioan au părut în viziune ca fiind aproape toți locuitorii planetei.

Nu am putut înțelege cum s-ar putea împlini această profecție în condițiile în care o treime din populația planetei este Creștină. Dar acum înțeleg. Realitatea tristă este că noi suntem martorii acestei realități. Ceea ce Pavel s-a temut că se va întâmpla, este o realitate acum iar majoritatea Creștinilor sunt complet inconștienți de asta. Satan a reușit să introducă în Creștinism un alt Isus și un alt spirit (2 Corinteni 11:3, 4).

Prin amăgire, Satan aproape a reușit să distrugă fundamentul pe care Isus Și-a construit biserica. Când era la începuturile ei, Isus a spus că o va clădi pe stânca adevărului că El este Fiul lui Dumnezeu (Matei 16:16-18). Azi, din cauza doctrinei trinității, Creștinii sunt ponegriți și dați afară din biserici dacă cred în calitatea literală de Fiu a lui Isus.

Așa cum am văzut în capitoul 4, în ultimele zile copiii lui Dumnezeu vor avea scrise pe frunțile lor numele Tatălui și al lui Isus. Biserica apostaziată va avea scris pe frunte ei „*taină*” (Apocalipsa 14:1; 17:5), care simbolizează dumnezeul căruia i se închină.

Înțelegând acest adevăr, am fost eliberat de amăgirea mortală a lui Satan. Mă rog ca toți copiii lui Dumnezeu să fie eliberați.

„*Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.*” (Ioan 8:36).

Cum poți fi cu adevărat eliberat dacă-L respingi pe Fiul?

Realități demne de considerat

Biblia ni-I prezintă deseori pe Tatăl și pe Fiul ca Ființe individuale, dar niciodată pe spiritul sfânt astfel. Observați următoarele:

Părtășia noastră este numai cu două Ființe, nu cu trei (1 Ioan 1:3).

Sfatul de pace a fost între două Ființe, nu trei (Zaharia 6:13).

Dacă rămânem în învățătura lui Hristos, primim două Ființe, nu trei (2 Ioan 9).

Când Ioan a fost luat în viziune în cer, el a văzut acolo numai două Ființe, nu trei (Apocalipsa 7:9, 10; 22:22, 23).

În Apocalipsa 4, Ioan vede o singură Ființă pe tron (Apocalipsa 4:2, 3). Ființele din jurul tronului se închină Acestei singure Ființe spunând: „*Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!*” Cei 24 de bătrâni I se închină Aceleiași Ființe, spunând: „*Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!*” (Apocalipsa 4:8-11).

Singura Ființă care stă pe tron are o carte în mână (Apocalipsa 5:1); numai Isus, „*Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David*” (Apocalipsa 5:5) a putut să ia și să deschidă această carte. Observați descrierea Scripturii:

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.” (Apocalipsa 5:6, 7).

Cine este Cel care stă pe tron și este venerat ca Dumnezeu în cer? Cine este Mielul?

În timp ce trinitatea și triteismul introduc un alt spirit spunând că „Tatăl nu este Fiul, Fiul nu este duhul; duhul nu este Tatăl” etc., modalismul nu face asta. De vreme ce nu am spus multe despre teologia „Unicul”ului în această carte, am decis să scriu câte ceva despre asta.

Modalismul, teologia „Unicul”ului sau crezul „Numai Isus” afirmă un singur Dumnezeu: o Ființă sau un spirit divin unic care se manifestă pe Sine în trei moduri: Tată, Fiu și spirit sfânt. Ideea principală a acestei doctrine este că Isus este Tatăl și tot Isus este spiritul sfânt. Un Dumnezeu se descoperă pe Sine în diferite „moduri”. Nu există trei persoane, ci numai una cu trei manifestări.

Însă, atunci când citim Scriptura, descoperim pasaje care nu se armonizează cu acest crez. Iată câteva:

Lucrarea creației a fost atribuită la două Persoane, nu numai una. În Geneza 1:26, Dumnezeu Îi spune Fiului Său: *„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...”* Acest pasaj și multe altele atribuie lucrarea creației Tatălui și Fiului Său, dovedind existența a două Ființe înainte de creație. (Comparați Proverbe 30:4 cu 8:30. Vezi de asemenea și 1 Corinteni 8:6, Efeseni 3:9, Evrei 1:1-3). Numai acest concept contrazice teologia „Numai Isus” deoarece demonstrează prezența a două Ființe înainte de creație. Dacă sunt două, nu poate fi numai una singură.

În Geneza 19:24 citim că *„Atunci, Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer.”* În acest pasaj sunt menționați doi Domni. Unul era în cer (Tatăl) iar celălalt era pe pământ (Fiul care a venit împreună cu doi îngeri și i-a vorbit lui Avraam în Geneza 18).

În Psalmul 110:1 citim că *„Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”* Acest verset ne prezintă în mod clar doi Domni: Unul Îi spune Celuilalt să se așeze la dreapta Sa (compară cu Matei 22:43, 44; vezi de asemenea Evrei 1:13). Dacă Fiul a trebuit să se așeze la dreapta Tatălui, cum poate exista numai o singură persoană?

În Daniel 7:9 citim că *„Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile lui, ca un foc aprins.”* Câteva versete mai jos scrie că a văzut pe Cineva care a fost adus înaintea Celui îmbătrânit de zile: *„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.”* (Daniel 7:13). Daniel L-a văzut pe Îmbătrânitul de zile stând pe tron și o altă Persoană numită Fiul Omului venind înaintea Sa. Asta înseamnă că sunt două Ființe, nu numai una. O scenă asemănătoare descoperim în Apocalipsa capitolele 4 și 5 așa cum am văzut mai devreme. Ambele pasaje prezintă pe Tatăl și pe Fiul.

În Fapte 2:32, 33 citim că *„Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.”* Din nou descoperim două Ființe: Isus primind spiritul Tatălui Său, stând la dreapta Sa.

În Evrei 1:8, 9 citim că *„pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.”* Tatăl Îl numește pe Fiul Său „Dumnezeu” și pe Sine „Dumnezeul Fiului Său”, implicând două Ființe. Citim de asemenea că Tatăl L-a uns pe Fiul cu uleiul bucuriei. Pentru ca Unul să-L ungă pe Celălalt, trebuie să fie Doi.

Un singur verset din Biblie Îl numește pe Isus *„Părintele veșnic”* (Isaia 9:6 - KJV). Datorită acestui pasaj, unii au concluzionat că Isus este Tatăl. Dar nu asta este ceea ce pasajul afirmă. Pentru detalii, citiți Obiecția 3 din capitolul 15.

Dintr-un alt punct de vedere, iată câteva întrebări provocatoare:

Pronumele impersonal „it” (din limba Engleză) este folosit uneori în Biblie cu referire la spiritul sfânt, dar niciodată cu referire la Tatăl și la Fiul Său (Ioan 1:32; Romani 8:16, 26; 1 Petru 1:11). Dacă sunt co-egali în maniera în care doctrina trinității implică, de ce este folosit acest pronume numai pentru una dintre persoane și nu și pentru celelalte două?

Dacă doctrina trinității este corectă, de ce să nu ne închinăm și să ne rugăm și spiritului sfânt? Dacă trebuie să facem asta, unde este dovada Biblică?

Dacă doctrina trinității este corectă, de ce spune Biblia că după ce toate lucrurile Îi vor fi supuse, „și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” cu referire la Tatăl? (1 Corinteni 15:24, 28).

Dacă, potrivit învățaturii trinității, este adevărat că Tatăl NU este spiritul sfânt și că spiritul sfânt nu este Tatăl, atunci cine este Tatăl lui Isus? Din punct de vedere Biblic, spiritul sfânt a venit la Maria după care ea a fost însărcinată. (Luca 1:35; Matei 1:18, 20).

Dacă Creștinii din primul secol au fost trinitarieni, de ce scrie în Fapte 19 că ucenicii care fuseseră botezați cu botezul lui Ioan au spus „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” (Fapte 19:2)?

De ce expresiile „Dumnezeu spiritul sfânt” și „Dumnezeu Fiul” lipsesc din Biblie?

Este cu adevărat Isus Fiul lui Dumnezeu, sau nu? Este Fiul lui Dumnezeu dinainte de întrupare, sau nu? Dacă este dinainte de întrupare, atunci cum este El Fiu dacă există trei persoane co-eterne, ceea ce înseamnă că niciuna nu a fost înaintea celeilalte?

Un ultim aspect demn de remarcat este realitatea șocantă a faptului că teologii trinitarieni și comentatorii Bibliei recunosc, cu toate că sunt trinitarieni, că această doctrină nu se găsește în Biblie. Iată câteva exemple extrase din surse protestante și catolice:

Millard J. Erickson (Profesor de teologie la Seminarul Teologic Baptist în cartea sa despre trinitate, „Dumnezeu în trei persoane”): „Această doctrină prezintă paradoxuri ciudate din multe puncte de vedere ... A fost prima doctrină pe care biserica a analizat-o sistematic, și totuși rămâne una dintre cele mai greșit înțelese și disputate doctrine. Mai mult, ea nu este în mod clar și explicit afirmată în Scriptură, dar este în mod general privită ca fiind o doctrină centrală, indispensabilă credinței Creștine.” (pag. 11, 12).

„Adventist Review”, Vol. 158, No. 31, 1981, pag. 4: „În timp ce niciun pasaj nu afirmă clar doctrina trinității, este acceptată ca adevăr de scriitorii Bibliei și menționată de câteva ori. ... Numai prin credință putem accepta existența trinității.”

Charles Ryrie (profesor de teologie sistematică și decan de studii doctorale la Seminarul Teologic Dallas, fost președinte și profesor la Universitatea Cairn), în lucrarea lui renumită „Teologie fundamentală” scrie următoarele: „Multe doctrine au fost acceptate de evanghelici ca fiind afirmate în mod clar în Biblie, doctrine în sprijinul cărora nu există dovezi textuale. Doctrina trinității reprezintă cel mai bun exemplu în acest sens. Este corect să spunem că Biblia nu afirmă în mod clar doctrina trinității ... De fapt, nu există nici măcar un singur pasaj care s-o dovedească, dacă prin aceasta înțelegem un verset sau un pasaj care să afirme în mod clar că există un Dumnezeu în trei persoane ... Ilustrațiile de mai sus dovedesc falsitatea concluziei că dacă ceva nu este afirmat textual de Biblie, noi nu putem afirma ... Dacă ar fi așa, nu aș fi putut niciodată să predau doctrina trinității.” (1999, pag. 89, 90).

Profesor Shirley C. Guthrie, Jr. (savant trinitarian, în best seller-ul „Doctrina Creștină”): „Biblia nu afirmă doctrina trinității. Nici cuvântul ‘trinitate’ și nici expresii de felul ‘unu în trei’, ‘trei în unu’, ‘o esență sau substanță’ și nici ‘trei persoane’ nu reprezintă expresii Biblice. Limbajul doctrinei este limbajul bisericii vechi luat din filosofia greacă.” (pag. 76, 77).

Roger Olson și Christopher Hall în cartea lor „Trinitatea”: „Este de înțeles faptul că importanța dată acestei doctrine îi nedumerește pe mulți Creștini și studenți. Aceasta nu este nicăieri în Scriptură afirmată în mod clar și categoric. Doctrina trinității s-a dezvoltat gradual după completarea Noului Testament în punctul culminant la controversa. Doctrina completă a trinității a fost scrisă în secolul patru în cadrul a două mari concilii ecumenice: Nicea (325 d.Hr.) și Constantinopol (381 d.Hr.)” (pag. 1, 2).

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

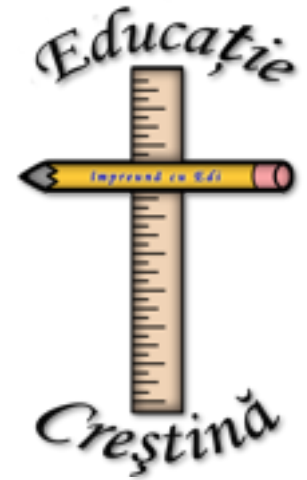
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Jesus' Gospel

Hitböl hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 129 Decembrie 2020

Tiraj 77 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

